

Mr. Montague Evinde
Mr. Jonas Chuzzlewit de Evinde

Mucidinin bunca açıkyüreklilikle önüne serdiği tasarımı Mr. Jonas Chuzzlewit'in böyle derin bir ilgiyle ele almasına yol açan pek çok neden vardı; ama bunların üç tanesi önde geliyordu. İlkın, bu işten kazanılacak para vardı; ikincisi, paranın başka insanların sırtından çıkması gibi tatlı bir durum söz konusuydu. Üçüncüsü, dış görünüşü pek şatafatlı, şıktı; bir kurul kendi alanında dehşetli bir kurum, bir yönetici de kudretli bir kişiydi. "Hızlı kâr yapmak, elinin altında emir yağdıracak adamlar bulundurmak, gene aynı yoldan yüksek sosyeteye karışmak ve bütün bunların bu kadar kolay olması, hiç de fena görünmüyor," diye düşünüyordu Jonas. Sonraki düşünceleri, açgözlülüğünü az geriden izlemekteydi; çünkü, görünüş, davranış, kişilik ve başarılarında saygı uyandıracak hiçbir şey bulunmadığını biliyordu ve kudrete susamıştı, tarihe geçmiş herhangi bir defne çelenkli fatih kadar onun da gönlünde yatıyordu kudret aslanı.

Ama çok kurnaz ve dikkatli davranmaya, Mr. Montague'nun özel dairesindeki kibarlığı iyi incelemeye karar vermişti. Çünkü bu kafasız alçak, bunun Mr. Montague'nun işine geldiğini, işine gelmesene henüz kesin karar vermemişken onu çağırılmayacağını, ayrıca da, Tigg'in dehasının, kendini beğenmişliğinde açtığı iğne deliğinden sızarak onu yenebileceğini hiç aklına getirmiyordu. Baş-

langıçta, Jonas'ın kendisinden kurnaz olduğunu söylemişti ya; ve başka hiçbir konuda, yemin de etse ona inanmayacak kadar kurnaz olan Jonas, bu konuda hemen inanmıştı.

Elî titrediği halde, budalaca kurumlanarak yeni dostunun Pall Mall'daki evinin kapısını çaldı kararlaştırılan saatte. Mr. Bailey hemen açtı kapıyı. Kibirli değildi, Mr. Jonas'a yumuşak davranma eğilimindeydi; ama Jonas unutmuydu onu.

“Mr. Montague evde mi?”

“Evdedir herhalde, hem de yemeğe bekliyor olmalı,” dedi Bailey, eski arkadaşlığın verdiği rahatlıkla. “Şapkanızı alacak mısınız, burada mı bırakacaksınız?”

Mr. Jonas orada bırakmayı tercih etti.

“Adınız eskisi gibi mi?” diye sordu Bailey sırtarak.

Mr. Jonas bakakaldı, sessiz bir öfkeyle.

“Hatırlamıyor musunuz Todgers'ı?” dedi Mr. Bailey, dizleri ve bacaklarıyla o çok sevdiği hareketi yaparak. “Kur yapmaya geldiğinizde kartınızı ben götürmüştüm küçük hanımlara, hatırladınız mı? Ne berbat yerdî orası ama, değil mi? Zaman değişti, ne dersiniz? Amma büyümüşsünüz!”

Bu iltifata cevap beklemeden, ziyaretçiyi yukarı kata çıkardı; geldiğini bildirdikten sonra özel mahiyette bir göz kırpmasıyla odadan çıktı.

Evin alt katında zengin bir dükkâncı oturuyordu, ama bütün üst kat Mr. Montague'ya aitti ve çok debdebeli bir yerdî. Jonas'ı karşıladığı oda geniş ve şık bir salondü, aşırı görkemli döşenmişti; tablolar, klasiklerin albatr ve mermerden kopyaları, porselen vazolar, kocaman aynalar, zengin ipekli al perdeler, yıldızlı oymalar, yumuşacık yastıklar, değerli ağaçlardan yapılmış dolaplar; sere serpe bir bolluk içinde her türden pahalı oyuncaklar. Jonas dışında konuk olarak yalnız doktor, yönetmen ve Montague'nun gereğince tanıştırdığı iki bey vardı.

“Sevgili dostum, sizi gördüğüme çok sevindim. Jobling'le tanışıyorsunuz, yanılmıyorsam?”

“Öyle sanırım,” dedi doktor büyük bir tatlılıkla, el sıkışmak için öne çıkarken. “Sanırım bu şerefe eriştim. Öyle umuyorum. Sevgili dostum, sizi iyi görüyorum, İyisiniz, değil mi? Çok iyi!”